

vall de la Ribagorçana, fins al peu de Vilaller (oït, p. ex. a Viella), 1933 (Ll. III, 178); mentre que el nom de *Barravés* és desconegut a la V. d'Aran, i a la vall mateixa el saben molt pocs.

La Ribera Salada, afl. esq. del Segre, que neix sota Odèn i passant a l'O. de Lladurs i de Solsona, des-aigua prop d'Altès: li ve el nom d'unes fonts salades on neix, prop d'Odèn (xxxviii, 152.15). Un homònim menor entre Berguedà i Ripollès, te. de Palmerola (xxxviii, 108.13).

Nom de poblacions o poblats:

1) RIBERA de Cardós, poble capçalera de la vall de Cardós, Pall. Pron. «a *řibéra*», i generalment sense determinatiu (no sols oït així a Tírvia, Farrera, Tavascan, Estერი de Cardós) (1932-34), sinó a la Terra Baixa; -*éra*, a Alcoletge, 1931 (Ll. 9, 209).

MENCIONS ANT. 777: *Riparia* (colle. Moreau I, 11); 839: «Ste. Marie Cardosensis q. d. in *Ribeira*» (Acta C. SdUrg., ed. PPujol, n.º 269); 847: «eccl. Ste. Maria de *Riparia*», interpolació en el *Cart. de Gerri* a un doc. datat d'aquest any (Abadal, P. i R., n.º 41); 893: *Ste. Marie de Ribera* (Mor. III, 78); 981-5: «valle de Cardose, in loco q. d. *Riparian*» (Abadal, P. i R., n.º 269); 1109: *Ste. Marie de Ribera* (Mor. XLIV, cit. junt amb Bonestarre); 1267-69: «la casa de *Ribera*» (en cat., PPujol, *Doc. Vg. Urg.*, 198.2, 23.2); c. 1325: «Dada al castell de *Ribera*» (Finke, *Acta Ar.* III, 482).

2 etc.) *La Ribera*, com a nom d'un veïnat formant part d'una població, més allunyada del riu: sengles a Vilada, Borredà, Castellar de N'Hug, Castell de l'Areny, St. Joan Abad.; i llocs menors de La Nou i de Lloberola. Més important: *La Ribera*, te. Castanesa. 1620: *Bu. Ass. Exc. Cat.* XI, 124.

Riberes, prop de Gurb de la Conca (979: *Riperas*, Abadal, P. i R., n.º 246).

I els seus compostos:

Riberaspona, Barranc de ~, en els pendants sota Marcalani, te. Taüll, damunt la Ribera de St. Martí, compost arcaic amb sintaxi pre-romana 'l'espona al marge de la ribera' (*TVBoí* II, 16).

Ribalaslada, pron. així o *řibolaskláda*. Ribereta te. Taüll que va a parar sobre les fonts del riu de St. Martí; terreny ressecat altíssim (2200-2400 alt.: 42º29 × 4º35). De *ribera usclada* 'socarrada' > *řibelauyklada*, amb dissimilació de les *r-r*. De USTULARE (oc. ant. *usclar*: cf. *BUSTULARE > fr. *brûler*), com *Montesclado* M. USTULATUM (veg., s. v.).

Les Set-Riberetes, lloc del Solsonès, a on conflueixen un nombre considerable de rierols (Navès-Busa, xxxviii, 146.6).

LA RIBEROLA, pda. munt. te. Fontpedrosa (junt amb Formiguera, Noufonts, *Racó Petit* i *R. Gros* (xxiii)).

«A *Riberolas*» (sense art.), sengles pdes. d'Isavarre i Argolell.

Les Riberoles, V. de Boí, te. Taüll (1968, 10a6).

El Riberal, rodalia del Rosselló, al llarg de la Tet,

aigües amunt de Perpinyà. I altres sengles, a la vall de Camprodon, entorn de Llanars; a St. Llorenç de la Muga.

Derivat amb prefixació

SORRIBES. Nom de molts indrets i de diversos llogarets, denominats per llur situació SUB RÍPAS 'daval·l d'unes ribes o ribassos'.

1) Llogaret agre. a Gósol, situat al peu SO. dels rostos pendants del Pedraforca; *suřibés* oït a Gósol, 1931 (exc. 175). 2) Un dels llogarets que ocupen la vall i mun. de La Vansa; oït *sořibes* a Padrinàs, 1920, Casac. (amb gentilici *sořibézos*). MENC. ANT. 889: «infra territorio Horgellitano in villares quen dicitur ad *Surripas*» (Baraut, *Docs. Urg.* II, § 32.4); 1084: *Soribes* (Arx. Sols.); 1093: «villa *Sorribes*» (*Docs. Organyà*, BABL VII, 538); 1563 (BABL XVI, 59). 3) En el Cardener, prop de Clariana, te. Navès. C. 1200: «lo mas de *Soribes*» (*Capbreu* de Besora, i al dors: *Sorribes*). 4) A la Ribera Salada, no lluny de Castellar i prop de Pampe: 1071: «Pampano --- mansum de *Sorribes*» (Arx. Sols.). 5) Al Pallars, prop de Gerri: 1164: *Subripis* (Kehr, *Papsturk.*, p. 398). 6) Mas de *Sorribes*, un dels del te. de La Todolella (xxvii; 200.21).

Del cognom *Sorribes*, tinc nota en molts llocs (*DECAT* VII, 313b22) a Boadella, Villores, Eslida, Aín. Deriv.: Cal *Sorribó* a Vallcebre (xxxviii, 1005). *Sorribot* a Llarvent (xxxvii, 8.5).

RIBAGORÇA

Avui aquest nom en l'ús català comú vacilla entre el gènere masculí i el femení (*el R.*, *la R.*) i entre el timbre ò i ó, sens dubte amb un lleuger predomini de la segona alternativa en tots dos casos. El gènere masculí és evidentment imitat del de *Pallars*, nom molt més popular. Si això és el que passa en el català comú, en l'ús del país *Pallars* també és molt més popular que *Ribagorça*.

Aquest la gent sense lletra no l'usa i a penes si coneix un poc el de la *Noguera Ribagorçana* i algun altre ús de l'adjectiu *ribagorçà*. Pel que fa a *Ribagorça* no deixa, però, d'haver-hi hagut un ús tradicional i popular, si bé en cercles més elevats. A tres velles famílies cultes, vinculades al país, les famílies Pac i Ballarín (de Roda) i la de Violant i Simorra (de Sarroca de Bellera), l'he sentit pronunciar amb ó tancada i usat generalment com a femení. Aquest timbre ha d'ésser el primitiu, puix que coincideix amb la manca constant de diftongació en aragonès i castellà.

En realitat l'ús tradicional és construir aquest nom sense article (p. ex.: «les muntanyes, els poblets de *Ribagorça*», «corrent per *Ribagorça*»). Parlar de «la Ribagorça» em sembla propi de gent forana d'aquelles comarques.

D'altra banda la ó coincideix amb la forma *Ripacurtia*, -*cia*, que predomina en baix llatí de totes les èpoques, i hi domina completament en l'època tardana,